

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ แสดงออกได้ทางภาษาประจำชาติ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารสร้างความเข้าใจ และการรับรู้ความหมายที่ตรงกัน ดังที่ อุดม วโรตม์ลิขิตติ์ (253๐ : 13) กล่าวว่า " ภาษาเป็นลักษณะทางสังคม เราใช้ภาษาในการสื่อความหมาย และติดต่อกับผู้อื่นในสังคม "

และเนื่องจากภาษามีความเจริญงอกงาม มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอซึ่งเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งของวัฒนธรรม จึงสามารถกล่าวได้ว่า ภาษาก็คือวัฒนธรรม ดังที่ คักดีศรี แย้มนัตตา (2525 : 114) อธิบายไว้สรุปได้ว่า ภาษาเป็นหัวใจของวัฒนธรรมประจำชาติ เป็นหลักที่จะค้ำจุนและจรรโลงชาติให้ดำรงอยู่ได้ด้วยความมั่นคง ถ้าภาษาเสื่อมโทรมลงไปก็เท่ากับความเป็นชาติหรือสัญลักษณ์แห่งชาติกำลังจะสิ้นไปด้วย

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย จึงมีความสำคัญต่อประเทศชาติและชาวไทยมาก แสดงถึงเอกลักษณ์และเอกราชอันมั่นคงของชาติ ดังที่ กาญจนา นาคสกุล (2527 : 262) กล่าวว่า

ภาษาเป็นเครื่องหมายสำคัญของความเป็นเอกราชในชาติ ชนกลุ่มน้อยที่เสียเอกราชของตนมีช้ำมีนาก็จะต้องสูญเสียภาษาของตน เพราะความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาของชาติที่ปกครอง การชนะด้วยวัฒนธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยวัฒนธรรมทางภาษาเป็นการชนะที่เด็ดขาดยิ่งกว่าการชนะด้วยกำลังอาวุธ หรือแม้ด้วยกำลังความคิด ฉะนั้น ทรราชใดที่ชนชาวไทยยังคงรักษาภาษาไทย ยังคงใช้ภาษาไทยที่ดี รักษารูปแบบที่ถูกต้องไว้สืบทอดต่อไป ทรราชนั้นภาษาไทยก็จะยังคงอยู่ เพื่อแสดงความเป็นไทย แสดงเอกราชของชาตินานเท่านาน

นอกจากนี้ ภาษาไทยยังมีความสำคัญในการศึกษาเล่าเรียน เพราะภาษาไทย คือสื่อแห่งความเข้าใจนำไปสู่ความรู้ทางานาสาาานัน และเป็นเครื่องมือในการศึกษาเสาะแสวงหาความรู้ในสรรพวิทยาการสาขาต่าง ๆ (สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์มพรรย์ 2523 : 3) ภาษาไทยจึงมีอิทธิพลต่อการศึกษาเล่าเรียนในเบื้องต้น ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จของการศึกษาในระดับสูง และความสำเร็จในชีวิตต่อไป เพราะภาษาไทยเป็นรากฐานสำคัญของการประกอบอาชีพ จะเห็นได้ว่าผู้ที่มีความสามารถทางภาษาไทย ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องจะประสบความสำเร็จในการทำงานอาชีพ มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ

ภาษาไทยจึงนับได้ว่ามีคุณค่าใหญ่หลวง ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2530 : 5) ได้จำแนกความสำคัญของภาษาไทยเป็นข้อความคล้องจองกัน 8 ประการ ดังนี้

1. ใช้เป็นสื่อกลาง
2. เสริมสร้างวัฒนธรรม
3. สำแดงเอกลักษณ์
4. นวัตกรรมเอกราช
5. ประสาทวิทยา
6. พัฒนาความคิด
7. กอบกิจารงาน
8. ประสานสามัคคี

อย่างไรก็ตามคนไทยส่วนใหญ่แม้จะเห็นคุณค่าของภาษาประจำชาติแต่ก็ยังมีได้เอาใจใส่ต่อการใช้ภาษาไทยอย่างจริง ๆ จัง ๆ และจากคำนิยมทางสังคมที่ว่า ภาษาไทยเป็นเพียงวิชาหนึ่งที่เรียนแค่ให้อ่านออกเขียนได้ก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องเรียนอย่างเข้มงวดกวดขัน ปัจจุบันเราจึงมักพบเห็นคนไทยใช้ภาษาไทยผิดๆ อยู่เสมอ (กาญจนนา นาคสกุล 2532 : 12)

เพื่อไม่ให้ภาษาไทยต้องกลายเป็นวัฒนธรรมที่เสื่อมถอยลงไป คนไทยจึงควรหันมาเอาใจใส่ และช่วยกันรณรงค์ให้ใช้ภาษาไทยในการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้ถูกต้อง ดังที่ พลเอก ประจวบ สุนทรางกูร (2527 : 25) กล่าวว่า

เรายอมรับกันทุกคนว่าภาษาไทยอำนวยความสะดวกแก่ชีวิตของเราทุกคน และกิจการต่าง ๆ ในสังคมไทยทุกระดับทุกวงการ แม้จะยอมรับเช่นนี้ บางทีเราก็ละเลยข้อผิดพลาด บทพร่องในการใช้ภาษาอันจะเป็นเหตุให้ภาษาเสื่อมไปได้ เราจะต้องพยายามช่วยกันสำรวจความบกพร่องและประมวลไว้ เพื่อจะได้แก้ได้ทีละจุด นอกจากแก้แล้วเราต้องกันด้วย เราควรใช้ศิลปะของการจูงใจให้เด็กและเยาวชนของเราหันมาสนใจวัฒนธรรมทางภาษาไทย ให้เขาเกิดค่านิยมอันพึงประสงค์ในการใช้ภาษาไทยให้ได้ กล่าวคือให้เขาคบถภูมิใจ และเห็นคุณค่าของภาษาไทย

เนื่องจากภาษาไทยมีความสำคัญดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้วางนโยบายเพื่อจะปลูกฝังให้เยาวชนไทยตระหนักในความสำคัญของภาษาไทย และใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง โดยกำหนดให้ภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 มีจุดประสงค์เน้นทางด้านการศึกษาทักษะทั้งสี่ด้านได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งจะต้องใช้ทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กันตลอดเวลาด้วยการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้มีเนื้อหาและทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กันในบทเรียนหนึ่ง หรือในคาบการเรียนหนึ่ง โดยอาจจะจัดให้สัมพันธ์ทุกขั้นตอนของการสอน

ในทักษะภาษาไทยทั้งสี่ด้านนี้ทักษะการเขียน เป็นทักษะของการสื่อความหมายที่มีวิธีการสลับซับซ้อนมากที่สุด แต่ก็ปรากฏเป็นหลักฐานได้ดีกว่าทักษะภาษาอื่น ๆ เพราะจารึกไว้เป็นตัวอักษร ซึ่งเป็นเครื่องมือสื่อสารที่คงทนถาวร นอกจากนี้ภาษาเขียนยังเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความก้าวหน้าของมนุษย์ในด้านสติปัญญา และเป็นบ่อเกิดแห่งความวัฒนาการทางศิลปวิทยาการของโลกด้วย (งามจิตต์ อ่ำไผ่ 2523 : 1)

เมื่อการเขียนเป็นทักษะภาษาที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ถ้าหากเราเขียนสะกดคำผิด ความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไปทำให้การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านผิดพลาดได้ ดังที่ราชบัณฑิตยสถาน (2532 : 33) กล่าวไว้ในบทนำของเอกสาร อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไรว่า ในระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียนนั้นปัญหาที่พบมากที่สุดก็คือภาษาเขียนว่าควรจะเขียนอย่างไร จึงจะถูกต้องตามพจนานุกรม ในการพูดนั้นแม้เราจะพูดผิดเพี้ยนไปบ้างก็พอฟังเข้าใจ แต่ในด้านการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรจะปรากฏอยู่นานเท่านั้น

ทักษะการเขียนที่ควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษคือ การเขียนสะกดคำ เพราะการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นพื้นฐานของการเขียนในรูปแบบอื่น ๆ ที่มีประสิทธิภาพ เช่น การเขียนเรียงความ การเขียนย่อความ การเขียนรายงาน การเขียนบทความ การเขียนบันทึก เหตุการณ์ ฯลฯ การเขียนเป็นวิธีที่ทำให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนลงเป็นตัวหนังสือ ซึ่งการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้นย่อมช่วยให้การสื่อความหมายชัดเจน ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความนั้นได้รวดเร็ว ก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้อ่านข้อความนั้น และยังช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เขียนทุกครั้งที่ยื่นข้อความใด ๆ จะเห็นว่า ข้อความที่เขียนสะกดการันต์ได้ถูกต้อง ประกอบกับการเรียบเรียงเนื้อหาอย่างสละสลวยเป็นข้อความที่มีคุณค่าและน่าอ่าน

ในทางตรงกันข้ามการเขียนตัวสะกดการันต์ผิดนอกจากจะมีผลทำให้ความหมายผิดไปแล้วยังทำให้ขาดความงดงามของภาษา และแสดงระดับความรู้ของผู้เขียนด้วย (พระอภิปรัชชา 2527 : 60) เป็นต้นว่า ภาษาไทยมีคำพ้องเสียงมาก เช่น เลือกสรรร สีสัน สุขสันต์ พร้อมสรรพ์ โศกคัลย์ ต้องระมัดระวังในการเขียน ไม่ใช่ว่าเขียนให้อ่านออกเสียงเหมือนกันก็ใช้ได้ เพราะความหมายต่างกัน

อย่างไรก็ตามภาษาไทยมีลักษณะบางประการที่ผิดแปลกไปจากภาษาอื่น จะขอยกมากล่าวบางประการ ดังนี้

1. พยัญชนะไทยทั้งหมด 44 ตัว แต่มีเสียงเพียง 21 เสียง (นับเสียง อ) จึงมีเสียงของพยัญชนะที่ซ้ำกันอยู่มาก เป็นต้นว่า หน่วยเสียง / ท / มีพยัญชนะแทนได้ 6 ตัว คือ ฐ ฑ ฒ ฑ ฐ ฐ
2. การใช้ตัวสะกด แบ่งเป็น 8 मात्रา ซึ่งบาง मात्रามีพยัญชนะเป็นตัวสะกดได้หลายตัว เช่น मात्रาแม่กด มี ด ต ท ถ ช ฌ เป็นตัวสะกด
3. การผันรูปและเสียงวรรณยุกต์ คำบางคำเมื่อผันวรรณยุกต์แล้วมีรูปกับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน เช่น อักษรต่ำ คำเป็น ผันรูปวรรณยุกต์โท แต่มีเสียงวรรณยุกต์ตรี ได้แก่ ท้องฟ้า ม่านน้ำ ฯลฯ
4. การรับคำและหลักไวยากรณ์มาจากภาษาอื่น เช่น ภาษาบาลี สันสกฤต เขมร ได้แก่ คำสมาส คำสนธิ อักษรนำ ฯลฯ

ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ได้ก่อให้เกิดปัญหาในการเขียนสะกดคำ คือ เขียนสะกดพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิดคนลาดได้ง่ายซึ่งจะขอประมวลสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดดังต่อไปนี้

1. การออกเสียงไม่ถูกต้องชัดเจน ทำให้การเขียนสะกดเสียง ร,ล และคำควบกล้ำผิด และทำให้ความหมายเปลี่ยนไปด้วย
2. สื่อมวลชนมักเจตนาที่จะเขียนสะกดคำให้แปลกแตกต่างออกไปจากคำเดิม เพื่อจุดมุ่งหมายในการเรียกร้องความสนใจ หรือการคิดคำใหม่ ๆ ขึ้นมา เช่น มั่นส์ เวอร์ หน่อม แน้ม สยัมกี้ย ฯลฯ
3. สภาพท้องถิ่นที่มีสำเนียงการพูดแตกต่างกันไป เช่น คำว่า ช้าง ในสำเนียงภาษาภาคกลาง ภาษาอีสานจะออกเสียงว่า ส้าง และภาษาเหนือจะออกเสียงว่า ช้าง เป็นต้น
4. การเรียนการสอนที่ไม่เน้นหนักทางด้านกรเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เป็นต้นว่า ครูผู้สอนมักปล่อยปละละเลยเมื่อพบว่านักเรียนเขียนสะกดการันต์ผิด ๆ โดยไม่แก้ไข
5. ความไม่ระมัดระวังและความไม่เอาใจใส่ของผู้เขียน มองข้ามความสำคัญของการเขียนสะกดคำไปโดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นข้อบกพร่องที่ควรแก้ไข เพราะมองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยคิดว่าเขียนอย่างไรผู้อ่านก็คงเข้าใจเอง แต่ความจริงแล้วเป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ดังที่ พระออบ โปษะกฤษณะ (2521 : 60) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำผิดเป็นเครื่องวัดว่าผู้เขียนมีความประณีตมีความสามารถเพียงไร และการเขียนผิดนั้นยังทำให้ภาษาที่ดีเสียไปด้วย

ดังนั้นการเขียนสะกดคำผิดจึงนับว่าเป็นข้อผิดพลาดที่สำคัญเรื่องหนึ่งในการเขียนภาษาไทย (ไชยสิริ ปราโมช 2519 : 107) และเป็นปัญหาใหญ่ที่ควรสนใจเป็นพิเศษ ดังที่ สุริวงค์ พงศ์ไพบูลย์ (2531 : 290) กล่าวว่า การเขียนหนังสือผิดเป็นเครื่องบ่งบอกว่าผู้นั้นไม่สนใจในการศึกษา

ด้วยความสำคัญของการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง กระทรวงศึกษาธิการจึงได้บรรจุเรื่องนี้ไว้ในหลักสูตรวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 โดยกำหนดวัตถุประสงค์ประสงคั่วทั่วไปเกี่ยวกับการเขียนในข้อที่สองดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ให้เข้าใจว่าการใช้ภาษาได้ดี เป็นการช่วยให้เกิดความร่วมมือของคนในชาติ นำมาซึ่งความสมัครสมานกัน และทำให้สามารถประกอบกิจการต่าง ๆ ได้ โดยมีประสิทธิภาพ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 9)

สำหรับเนื้อหาการเรียนการเขียนสะกดคำที่กำหนดขอบเขตไว้ในคำอธิบายรายวิชาการเขียน ของหลักสูตรภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 นี้ได้แก่ รายวิชาภาษาไทย ท 101 และ ท 102 ซึ่งจะกล่าวเฉพาะเนื้อหาที่เกี่ยวกับทักษะการเขียนดังนี้

1. การคัดลอกข้อความให้ถูกต้องเรียบร้อย
2. การเขียนตัวสะกดการันต์
3. การเขียนตามคำบอก
4. การเว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง
5. การเขียนตัวอักษรให้อ่านง่ายถูกต้องตามวิธีที่ควรเขียน
6. การวางอักษรและเครื่องหมายตามอักษรวิธีให้มีระเบียบในการเขียนทั้งเพื่อ

การศึกษาและเพื่อการดำเนินชีวิตต่อไป

และสำหรับเนื้อหาของรายวิชาภาษาไทย ท 305 และ ท 306 ที่กำหนดไว้เกี่ยวกับทักษะการเขียน คือ เรื่องหลักการเขียนตัวสะกดให้ถูกต้อง

อย่างไรก็ตามถึงแม้หลักสูตรนี้จะได้กำหนดเนื้อหาให้มีการเรียนการสอนเรื่องการเขียนสะกดคำ แต่ผลที่ปรากฏก็คือนักเรียนส่วนมากยังเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องนัก โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังข้อมูลที่ผู้วิจัยได้รวบรวมจากแบบฝึกหัดและงานเขียนของนักเรียนในโรงเรียนที่ผู้วิจัยสอนอยู่ซึ่งได้เริ่มต้นรวบรวมตั้งแต่วันที่ 5 กรกฎาคม 2532 ถึง วันที่ 1 กันยายน 2532 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 68 คน เขียนสะกดคำผิดทั้งหมด 71 คำ ตัวอย่างคำที่นักเรียนเขียนสะกดผิดมีดังนี้

น่ารัก	เขียนเป็น	หน้ารัก
กัญแจ	เขียนเป็น	กุนแจ
เปล่า	เขียนเป็น	ป่าว
ชื่อสัตว์	เขียนเป็น	ชื่อสัตว์
สังเกต	เขียนเป็น	สังเกต
ศิษย์	เขียนเป็น	ศิษฐ์
ปราณี	เขียนเป็น	ปราณี
นะคะ	เขียนเป็น	นะคะ

สมุดโน้ต	เขียนเป็น	สมุดโน้ต
บาททยัก	เขียนเป็น	บาททยัก
โทรคัมภ์	เขียนเป็น	โทรคัมภ์
เลื้อเซีต	เขียนเป็น	เลื้อเซีรต์

จากจำนวนคำที่นักเรียนเขียนและถอดผิด สามารถแยกออกมาเป็นลักษณะต่าง ๆ ได้

ดังนี้

1. ผิดที่พยัญชนะต้น	เช่น	
เกสร	เขียนเป็น	เกษร
2. ผิดที่ตัวสะกด	เช่น	
เคี้ยวเซ็ญ	เขียนเป็น	เคี้ยวเซ็น
3. ผิดที่วรรณยุกต์	เช่น	
ส่วสดีจ๊ะ	เขียนเป็น	ส่วสดีจ๊ะ
4. ผิดที่สระ มีดังนี้		
4.1 ใช้รูปสระผิด	เช่น	
จิมง่า	เขียนเป็น	จิมง้ม
4.2 ไม่ประวิสรรชนีย์	เช่น	
จระเซ็	เขียนเป็น	จระเซ็
4.3 ประวิสรรชนีย์	เช่น	
ชบวน	เขียนเป็น	ชะบวน
5. ผิดที่ตัว ร, ล	เช่น	
จลาจล	เขียนเป็น	จราจล
6. ผิดที่ตัวควบกล้ำ	เช่น	
ผลัดเปลี่ยน	เขียนเป็น	ผิดเปลี่ยน
กะทิก	เขียนเป็น	กระทิก
7. ผิดที่ตัวการันต์	เช่น	
อารมณั	เขียนเป็น	อารมณั
8. ผิดที่คำพ้องเสียง	เช่น	
เทศน์	เขียนเป็น	เทศกั

9. ผิดคำที่ทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศ เช่น

เกม	เขียนเป็น	เกมส์
-----	-----------	-------

เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคลแล้ว พบว่านักเรียนที่เขียนสะกดผิดนี้มีทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในปริมาณที่ไม่แตกต่างกันมากนัก และยังพบอีกว่านักเรียนที่เรียนดีสอบได้คะแนนเฉลี่ยสูงก็มีโอกาสเขียนสะกดผิดได้ เช่นเดียวกับนักเรียนที่มีคะแนนผลการเรียนเฉลี่ยต่ำ

นอกจากนักเรียนส่วนใหญ่ยังบกร่องเรื่องการเขียนสะกดคำแล้วแม้แต่ในสถานที่ราชการและโรงเรียนก็ปรากฏว่ามีคำที่เขียนสะกดผิดด้วย ดังที่ผู้วิจัยสังเกตเมื่อเข้าไปในโรงเรียนบางแห่ง และได้พบคำที่เขียนสะกดผิดตามป้ายประกาศร้านค้าในโรงอาหาร ตลอดจนใบแจ้งเรื่องราวต่าง ๆ ของทางโรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมคำที่เขียนสะกดผิดเหล่านี้ไว้ เช่น

กะหล่ำปลี	เขียนเป็น	กระหล่ำปลี
ลัับประรด	เขียนเป็น	ลัับประรส
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาด
อนุญาต	เขียนเป็น	อนุญาติ
ความสะอาด	เขียนเป็น	ความสอาด
บันดาล	เขียนเป็น	บรรดาส

เมื่อเป็นเช่นนี้จึงนับเป็นเรื่องที่น่าวิตกเป็นอย่างมาก เพราะนักเรียนจะได้เห็นและจดจำเอาลักษณะข้อผิดพลาดนั้นไปใช้ หรือถ้ามองในอีกแง่มุมหนึ่ง สิ่งที่น่าวิตกก็คือ นักเรียนจะเกิดความเฉยเมย ไม่เล็งเห็นถึงคุณค่า และความจำเป็นที่ต้องศึกษาภาษาไทยอย่างเอาใจใส่ เพราะแม้แต่ครูผู้สอนและผู้มีส่วนรับผิดชอบในสถานศึกษาก็ยังปล่อยปละละเลย ไม่แก้ไขปรับปรุงคำที่เขียนสะกดผิดเหล่านี้ให้ถูกต้อง

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จึงมีความเห็นว่า ควรมีการวิจัยในเรื่องการศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และโดยที่ผู้วิจัยสอนอยู่ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จึงได้เลือกที่ศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 10 โรงเรียน เพื่อเป็นการทดสอบความรู้ ความสามารถของนักเรียน และเป็นแนวทางในการ

ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน และส่งเสริมคุณภาพของนักเรียน โรงเรียนสาธิตสังกัตทววงมหาวิทยาลัยให้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งผลการวิจัยครั้งนี้อาจเป็นแนวทางนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนอื่น ๆ ทั่วประเทศ ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนและครูผู้สอนตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของภาษาไทย เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนและกตคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัตทววงมหาวิทยาลัย
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนและกตคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัตทววงมหาวิทยาลัย ในเขตกรุงเทพมหานคร กับ ส่วนภูมิภาค

สมมุติฐานในการวิจัย

งามจิตต์ อ่ำไผ่ ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษา 1" เมื่อปีพุทธศักราช 2523 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษา 1 ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า ความสามารถในการเขียนสะกตคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัตทววงมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตสังกัตทววงมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาค

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกตคำระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตสังกัตทววงมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร กับ ส่วนภูมิภาค ซึ่งมีทั้งหมด 10 โรงเรียน และศึกษาเฉพาะนักเรียนที่กำลังเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533

ข้อตกลงเบื้องต้น

นักเรียนได้ทำแบบทดสอบอย่างเต็มความสามารถในเวลาที่กำหนดให้ (50 นาที หรือ 1 คาบ) และวันเวลาในการทดสอบที่ต่างกัน ไม่มีผลต่อการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนและถอดคำ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2533 ที่สามารถเขียนและถอดคำต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแบบทดสอบซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525
2. โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย หมายถึง โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งเปิดสอนในระดับมัธยมศึกษา มีทั้งหมด 10 โรงเรียนทั่วประเทศ ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและส่วนภูมิภาค

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบค่าที่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมักเขียนและถอดผิด
2. เป็นประโยชน์แก่นักเรียนที่ได้มีโอกาสฝึก และทดสอบตนเองในเรื่องการเขียนสะกดคำภาษาไทย
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยในการปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำของนักเรียน
4. เป็นแนวทางสำหรับผู้สร้างแบบเรียน ในการผลิตหนังสือแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับการสอนเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
5. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการเขียนสะกดคำต่อไป